

РЕШЕНИЕ

№ 1183

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 02.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стефанов, като разгледа дело номер **116** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт №[ЕИК] / 10. 05. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП П., потвърден частично с Решение № 1749 / 19. 11. 2010 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разноските по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 900269 от 16. 11. 2009 г., издадена от В. Д. – на длъжност началник отдел „Контрол” в ТД на НАП П. /оправомощена със Заповед № 68 / 08. 05. 2008 г. на директора на ТД на НАП П./, изменена със ЗВР №

1001754 / 26. 02. 2010 г. издадена от Р. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-6 / 4 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 01. 06. 2004 г. – 30. 04. 2005 г., 01. 12. 2006 г. – 30. 04. 2007 г. и 01. 11. 2007 – 30. 11. 2007 г. и за корпоративен данък за периода 01. 01. 2004 г. – 31. 12. 2006 г. Ревизията е следвало да приключи до 26. 03. 2010 г. Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 1428/ 15. 10. 2009 г. на директора на Дирекция „ОУИ”.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1001754 от 09. 04. 2010 г., връчен на пълномощник на дружеството на 12. 04. 2010 г.

Извън срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1001754 / 09. 04. 2010 г., е определена М. И. К., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ №[ЕИК] / 10. 05. 2010 г., връчен на пълномощник на 15. 05. 2010 г.

С жалба вх. № ИТ-00-4269 / 31. 05. 2010 г. (първия работен ден след изтичане на срока в неприсъствен ден), е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган, с до 3 месеца.

Срока за произнасяне от страна на решаващия орган е изтекъл на 15. 10. 2010 г., без директора на Дирекция „ОУИ” да се произнесе, поради което в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК, е постъпила жалба вх. № 53-02-284 / 12. 11. 2010 г.

С Решение № 1749 / 19. 11. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е частично потвърден.

С жалба, вх. № 53-02-81 / 18. 01. 2011 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „ОУИ” част.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 и чл. 64, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) и чл. 70, ал. 5, във вр. с чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 19 644,81 лв. по 18 бр. фактури описани в РА с предмет доставка на „евродизел” и „бензин”, издадени от [фирма].

По делото (стр. 218), е представено писмо изх. № 20-13-17 / 03. 05. 2011 г. от директора на офис М., съгласно което за периода след 01. 06. 2004 г. от страна на [фирма] са подадени общо 31 уведомления по чл. 62 от КТ за регистрирани трудови договори, поради което би могло да се приеме, че е налице кадрова обезпеченост на доставчика.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 14-900269-1069 / 19. 01. 2010 г. (стр. 143 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, че само 8 от всички 18 фактури са вписани в дневника за продажби на [фирма].

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за транспорта на стоката, предмет на доставките, както и за тяхното осчетоводяване. Доколкото са касае за продажби на горива, транспорта на същите е следвало да се осъществи чрез специални машини, като няма никакви доказателства в тази насока (товарителници, пътни листове, наличие на машини за това), както и за придобиването им от самия доставчик.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В тази връзка, по повод на направеното от жалбоподателя доказателствено искане, за разкриване на данъчна и осигурителна информация по отношение на дружествата доставчици, същото беше отказано от съда, тъй като информацията, която е налична в досиетата на дружествата в съответните поделения на НАП, е приобщена по делото на базата на изготвените протоколи за извършени насрещно проверки. Освен това, по реда на чл. 192 от ГПК са поискани от съответните документи, съдържащи се в НАП, но същите са само вече проверените справки декларации по ЗДДС и дневниците за покупки и продажби, които отново не могат да докажат наличието на реално осъществени облагаеми доставки.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 573 лв. по фактура № 0...0150 / 27. 04. 2004 г. за доставка на лек автомобил марка БМВ с 5 места, издадена от [фирма].

По делото (стр. 215), е представена справка за подадените уведомления по чл. 62 от КТ, от която е видно, че към датата на издаване на процесната фактура не са били налице назначени на трудови договори лица, като такива са назначени едва от следващата година.

В същото време, правото на приспадане на данъчен кредит по тази фактура, е отказано тъй като е установено, че дружеството не е извършвало основна дейност по смисъла на чл. 65, ал. 1 и ал. 2 от ППЗДДС (отм.) с леки автомобили и мотоциклети.

Съдът счита, че действително по делото не са представени никакви доказателства в тази насока, поради което правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по тази фактура. Следва да се отбележи, че макар и издадения РА да се оспорва изцяло, от страна на жалбоподателя не са изложени никакви съображения по отношение на доставката от този доставчик, като освен това не са ангажирани и доказателства за наличието на основания за приспадане на данъчен кредит.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 5 050 лв. по 3 броя фактури от месец юли 2004 г., описани в РА с предмет „транспортна услуга”, издадени от [фирма].

По делото (стр. 310), е представено писмо изх. № 02-24-14-135 / 15. 07. 2011 г. от директора на офис К. село, съгласно което за периода след 21. 04. 2004 г., касаещи процесния период, от страна на [фирма] са подадени общо 8 уведомления по чл. 62 от КТ за регистрирани трудови договори, но от тези 8 само един е водач на автомобил (съобразно така сочената транспортна услуга), а другите 7 са на длъжност продавач в магазин и демонстратор.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 14-900269-1070 / 04. 01. 2010 г. (стр. 207 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, че и трите фактури по които се претендира правото на приспадане на данъчен кредит, не са вписани в дневника за продажби на [фирма].

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за наличието на собствен или нает транспорт за извършването на споменатата услуга. Изрично в договора от 10. 11. 2003 г. (стр. 254 от папка I - на гърба) е посочено, че „СПМ 2000”, следва извърши транспорта със собствени транспортни средства, но по делото не са представени такива доказателства, както и липсват пътни листове за извършения транспорт.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 196,60 лв. по 3 броя фактури от месец декември 2004 г., описани в РА с предмет „транспортна услуга”, издадени от [фирма].

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 14-900269-1066 / 06. 01. 2010 г. (стр. 154 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, че и трите фактури по които се претендира правото на приспадане на данъчен кредит, не са вписани в дневника за продажби на [фирма].

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за наличието на собствен или нает транспорт за извършването на споменатата услуга. Изрично в договора от 22. 11. 2004 г. (стр. 283 от папка I) е посочено, че [фирма] следва извърши транспорта със собствени транспортни средства, но по делото не са представени такива доказателства, както и липсват пътни листове за извършения транспорт. По делото няма и доказателства за кадровата обезпеченост на доставчика за извършване на услугите, доколкото липсват данни за наети лица, както и за тяхното командироване от С. З., където е седалището на дружеството до П. и осчетовядване на дневни или квартирни пари.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него. По делото е представени и копие от дневника за продажби на дружеството за м. декември 2004 г. (стр. 332), от който е видно, че действително, процесните фактури не са вписани в същия.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4 490,40 лв. по 6 броя фактури от месец декември 2004 г., описани в РА с предмет „транспортна услуга”, издадени от [фирма].

По делото (стр. 229), е представено писмо изх. № 10-24-23-300 / 25. 05. 2011 г. от директора на офис Център, съгласно което за периода от 01. 12. 2004 г., касаещ процесните фактури са подадени само 2 уведомявания по чл. 62 от КТ за регистрирани трудови договори, които обаче са на длъжност продавач в магазин и демонстратор, но не и такива които да могат да извършат твърдяната транспортна услуга.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 14-900269-1067 / 12. 01. 2010 г. (стр. 118 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, дружеството не е декларирало налични ДМА.

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за наличието на собствен или нает транспорт за

извършването на споменатата услуга. Изрично в договора от 01. 09. 2004 г. (стр. 292 от папка I - на гърба) е посочено, че „Д.“, следва извърши транспорта със собствени транспортни средства, но по делото не са представени такива доказателства, както и липсват пътни листове за извършения транспорт.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 6 310 лв. по 7 броя фактури от месец декември 2004 г., описани в РА с предмет „транспортна услуга“, издадени от [фирма].

По делото (стр. 183), е представено писмо изх. № ИТ-00-3337 / 27. 04. 2011 г. от директора на офис П., съгласно което за периода от 01. 06. 2004 г. – 30. 04. 2005 г. няма данни за подадени уведомления по чл. 62 от КТ от страна на [фирма], поради което доставчика не разполага с кадрова обезпеченост за извършване на твърдяната транспортна услуга.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 900272 / 25. 01. 2010 г. (стр. 83 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, че процесните фактури са отразени в дневника за продажби и СД за м. декември 2004 г.

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за наличието на собствен или нает транспорт за извършването на споменатата услуга. Изрично в договора от 03. 11. 2004 г. (стр. 126 от папка II) е посочено, че „В. ойл“, следва извърши транспорта със собствени транспортни средства, но по делото не са представени такива доказателства, както и липсват пътни листове за извършения транспорт.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 857,45 лв. по фактура № 0...0503 / 29. 12. 2006 г. с предмет „скална маса“, издадена от [фирма].

По делото (стр. 183), е представено писмо изх. № ИТ-00-3337 / 27. 04. 2011 г. от директора на офис П., съгласно което за периода от 01. 12. 2006 г. – 30. 04. 2007 г. няма данни за подадени уведомления по чл. 62 от КТ от страна на [фирма], поради което доставчика не разполага с кадрова обезпеченост за извършване на твърдяната транспортна услуга.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 900271 / 25. 01. 2010 г. (стр. 95 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление. Въпреки това се е явил упълномощен представител, но не са представени исканите документи и писмени обяснения от задълженото лице. При извършената проверка в информационната система на НАП се установило, че процесната фактура е отразена в дневника за продажби и СД за м. декември 2006 г.

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за наличието на собствен или нает транспорт за извършването на споменатата услуга. По делото няма представен и договор, за да се види въз основа на какво се извозва тази скална маса, мястото на доставка или място на натоварване, както и съответните товарителници и пътни листове.

Следва да се отбележи, че назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 231,73 лв. за м. декември 2006 г. по фактура № 0...019856 / 30. 11. 2006 г., издадена от [фирма].

В същото време, правото на приспадане на данъчен кредит по тази фактура, е отказано тъй като е установено, че във фактурата е вписан като получател [фирма].

От страна на жалбоподателя не е представена фактура, в която да е вписан същия като получател, поради което правилно на основание чл. 64, ал. 1, т. 6 от ЗДДС (отм.), е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по тази фактура.

Следва да се отбележи, че макар и издадения РА да се оспорва изцяло, от страна на жалбоподателя не са изложени никакви съображения по отношение на доставката от този доставчик, като освен това не са ангажирани и доказателства за наличието на основания за приспадане на данъчен кредит.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 9 000 лв. по фактура № 114 / 27. 04. 2007 г. с предмет доставка на „стоманени тръби, винкел, арм. желязо” и по фактура № 122 / 30. 04. 2007 г. с предмет „СМР”, издадени от [фирма].

По делото (стр. 290), е представено писмо изх. № 24-22-37 / 09. 05. 2011 г. от

директора на офис С. област, съгласно което за периода след 19. 03. 2007 г. от страна на [фирма] са подадени общо 5 уведомления по чл. 62 от КТ за регистрирани трудови договори, а след месец април, когато са процесните доставки (от месец юли) има още 8 регистрирани трудови договори.

Видно от протокол за извършена насрещна проверка № 14-800269-1068 / 11. 01. 2010 г. (стр. 128 от папка I), дружеството не е открито на адреса му на управление.

В същото време, няма никакви доказателства за техническата обезпеченост на доставчика, както и доказателства, за транспорта на стоката, предмет на доставките, както и за тяхното осчетоводяване. Доколкото са касае за продажби на строителни материали, следва да има доказателства, за тяхното придобиване, съхранение и след това предаването им на жалбоподателя. Не са представени обаче в тази връзка нито фактури от предходни доставчици нито складови разписки или товарителници, като няма и данни с какъв транспорт е осъществена доставката. По отношение на другата фактура за извършени СМР, също така няма данни за реалното им извършване именно от лицето посочено като доставчик.

Представен е договор от 08. 04. 2007 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, за монтаж на фасадна облицовка А. на обект жилищна сграда, находяща се в [населено място], обл. Бургаска и монтаж на слънцезащитна система L. SL 70, находяща се в хотелски комплекс Е. к.к. С. бряг, както и договор между същите страни от 01. 02. 2007 г. за направа на фундамент за автоматична везна на Кариера С..

Следва да се отбележи, че към датата на подписване на договора от 01. 02. 2007 г. [фирма] все още не е имал назначени лица на трудов договор, а доказателства за наличието на назначени лица на граждански договори няма представени. В същото време наличието на 5 човека от месец март едва ли са достатъчни за извършването на СМР едновременно в Кариера С., Р. и освен това в област Б., като няма никакви доказателства за команидирането на работниците и до двете места.

В също време, назначеното от съда вещо лице, също не е осъществило контакт с доставчика за проверка на неговото счетоводство и отразяването на доставките в него.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на допълнително начислен ДДС за м. ноември 2007 г.:

С оспорения РА, са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 14 445, 65 лв. за месец ноември 2007 г.

Установено е, че нотариален акт № 120 от 23. 11. 2007 г. лицата М. М. и К. М. прехвърлят на [фирма] и на жалбоподателя 1821 /2183 идеални части от урегулиран поземлен имот, находящ се в [населено място], [улица], срещу задължение от страна на приемателите да обезщетят собствениците с два апартамента, в сградата която ще се изгради на парцела. На основание чл. 130, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 2 и чл. 26, ал. 7 от ЗДДС е определена пазарната цена на построените апартаменти, като е прието че за извършената продажба, като насрещна престация, е следвало жалбоподателя да издаде фактури и да начисли ДДС, което е определено общо за двата

апартамента в размер на 14 445, 65 лв. Датата на данъчното събитие и за двете доставки, е определена датата на издаване на нотариален акт № 120 от 23. 11. 2007 г. Прието е също така, че относителния дял на прехвърленото право на строеж на жалбоподателя е 51,31 % от общата площ на всички апартаменти.

Съдът счита, че макар и действително в случая да е налице бартер по смисъла на чл. 130 от ЗДДС, неправилно е определена насрещната престация срещу прехвърленото право на строеж.

Видно от клаузите на сключения нотариален акт, физическите лица прехвърлителите, са си запазили правото на строеж на двата апартамента, които ще им бъдат построени срещу прехвърлените идеални части от терена.

При това положение, са основателни доводите в жалбата, че всъщност насрещната престация на дружеството жалбоподател, не е за прехвърляне на апартаментите, а само за строителната услуга по изграждането им.

Видно от заключението на изслушаната и приета по делото съдебно-оценителна експертиза, неоспорената от страните, определената към 23. 11. 2007 г. пазарна стойност на СМР за построяването на оценяваните имоти възлиза на 65 340 лв.

Съдът счита заключението на вещото лице за обосновано и мотивирано, поради което го кредитира изцяло, още повече, че видно от писмо (стр. 510) на директора на офис П., няма данни пазарната цена по ревизионния акт, да е определяна чрез методите за определяне на пазарни цени по смисъла по смисъла на) 1, т. 10 от ДР на ДОПК.

Предвид на това, дължимото ДДС за двата апартамента, определено към относителния дял на жалбоподателя от 51,31 % се равнява на 6 705, 19 лв., поради което оспорения РА за горницата над тази сума до 14 445, 65 лв. следва да се отмени.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е частично основателна.

По отношение на корпоративен данък за 2004 г.:

С оспорения РА са установени задължения за корпоративен данък за 2004 г. в размер на 37 503,87 лв. вследствие извършено преобразуване на финансовия резултат на дружеството, чрез неговото увеличение със 192 327,55 лв., както следва:

1. С осчетоводени разходи за външни услуги по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

В акта е прието, че не са представени доказателства за реалното извършване на доставките по издадените фактури от посочените по-горе доставчици. Увеличението е извършено по реда на чл. 23, ал. 2, т. 13, във вр. с чл. 15, ал. 3, т. 2 от ЗКПО (отм.).

Съдът счита, че правилно се явява увеличението на финансовия резултат на дружеството за 2004 г.

Предвид изложените по-горе мотиви за фактуриране на доставки без същите реално да са извършени, то законосъобразно органът по приходите е преобразувал счетоводният финансов резултат в посока увеличение и правилно е начислен корпоративен данък по ЗКПО за 2004 г. в тази му част.

2. С осчетоводени разходи в размер на 7 728,21 лв. по фактури издадени от [фирма]. Увеличението е във връзка с липсата на доказателства за реалност на фактурираните услуги, които настоящия съдебен състав споделя изцяло.

От страна на жалбоподателя не се излагат никакви доводи в жалбата срещу така

извършеното увеличение, като освен това не са представени и никакви доказателства, оборващи така направеното заключение в РА, поради което жалбата в тази си част е неоснователна.

3. С осчетоводени разходи в размер на 7 650 лв. по фактура № 01470 / 30. 11. 2004 г. и фактура № 01479 / 30. 12. 2004 г., издадени от „Б.“, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.), във връзка с чл. 23, ал. 2, т. 9 от Наредба № 4 / 1999 г. (отм.), тъй като е прието че фактурите са придружени с финансов бон, а не с фискален бон.

Съдът счита така направеното увеличение на това основание за неоснователно, тъй като на основание § 7 от ПЗР на Наредба № 4 / 1999 г. (отм.), могат да се ползват заварените фискални устройства за амортизационния им срок, но не по-късно от 31.XII.2005 г., като изрично в писмо № Д-24-00-164 от 15.03.2001 г. относно издаването на фискална касова бележка, се приема че може да се издава финансови бонове до края на 2005 г., какъвто е и настоящия случай.

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, дружеството [фирма], е притежавало редовно фискално устройство.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е основателна.

4. С осчетоводени разходи в размер на 9 820 лв. по фактура № 0738 / 31. 07. 2004 г. и фактура № 0739 / 31. 07. 2004 г., издадени от ПК „Военноинвалид“, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.), тъй като е прието че такива фактури не са налице.

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, ПК „Военноинвалид“, е издало процесните фактури, като са налице фискални бонове за извършеното плащане.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е основателна.

5. Със сумата в размер на 8 333,34 лв., представляващи разликата между покупната и продажната цена на недвижим имот – апартамент.

Съдът счита, че правилно е констатирано в издадения РА, че жалбоподателя е придобил недвижим имот за сумата от 27 877,30 лв., който след това е продал за сумата от 44 000 лв. с включен ДДС. Разликата между двете цени, правилно на основание чл. 23, ал. 2, т.11 от ЗКПО (отм.) е послужила за увеличаване на финансовия резултат.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

6. С осчетоводени разходи в размер на 5 375 лв. по фактура № 0733 / 28. 07. 2004 г., издадена от ПК „Военноинвалид“ и фактура № 0123 / 30. 09. 2004 г., издадена от [фирма] на основание чл. 23, ал. 2, т. 20 от ЗКПО (отм.).

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, ПК „Военноинвалид“, е издало процесната фактури, като плащането е извършено по банков път. Услугите ремонт на товарен автомобил са направени на нает ДМА по договор за наем с „Е. комерс“, поради което представляват необходимо присъщ разход за дейността. Стойността на разхода е осчетоводен по съответните сметки.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е основателна.

По отношение на корпоративен данък за 2005 г.:

С оспорения РА са установени задължения за корпоративен данък за 2005 г. в размер на 7 038,87 лв. вследствие извършено преобразуване на финансовия резултат на дружеството, чрез неговото увеличение със 47493,77 лв., както следва:

1. С осчетоводени разходи в размер на 19 325 лв. по фактура № 10 / 01. 07. 2005 г., 0 № 15 / 18. 07. 205 г и № 16 / 20. 07. 2005 г. издадени от [фирма], с предмет транспортни и ремонтни услуги и по фактура № 884 от 25. 07. 2005 г., с предмет – аванс за топлоизолация и фактура № 840 / 28. 04. 2005 г., издадени от ПК „Военноинвалид“, на

основание чл. 23, ал. 2, т. 3 от ЗКПО (отм.).

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, двете дружества са издали процесните фактури. Съдът обаче не кредитира заключението на вещото лице в тази му част, тъй като по отношение на фактурите издадени от [фирма] наличието само на фактури не доказват действително извършените разходи, като освен тях други доказателства не са представени и не става ясно за какви точно услуги са извършени. По отношение на цитираната (стр. 270) от вещото лице фактура № 884 от 25. 07. 2005 г., същата не е за ремонтна услуга, както сочи вещото лице, а е с предмет аванс за топлоизолация (стр. 228 от папка I), като освен това се цитира и фактура № 0733 / 28. 07. 2004 г., която касае друг период, поради което заключението на вещото лице е необосновано и съдът не следва да го кредитира.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е основателна.

2. С осчетоводени разходи в размер на 21 088,77 лв. по фактура № 2881 / 22. 02. 2005 г., издадени от [фирма], с предмет ремонт на багер и булдозер и фактури № 1674 / 15. 03. 2005 г. и № 1786 / 14. 06. 2005 г. издадени от [фирма] за ремонт на двигател К., на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.).

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, двете дружества са издали процесните фактури и са във връзка с ремонт на багер по договор за наем с [фирма] и по договор за наем от 01. 04. 2004 г. с [фирма]. Съдът обаче не кредитира заключението на вещото лице в тази му част, тъй като не става ясно как вещото лице е приело, че фактурите са свързани именно с тези договори, доколкото по никакъв начин на е индивидуализирана извършената работа и освен това по делото не съществува договор за наем с [фирма]. Представен е (стр. 238 – на гърба от папка I) договор за услуга от 01. 04. 2004 г. между дружеството жалбоподател, в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, по който изпълнителя са е ангажирал да извърши услуга с булдозер, собственост на изпълнителя, поради което този булдозер не представлява собствен или нает актив за [фирма].

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

3. С осчетоводени разходи в размер на 2 080 лв. по фактура издадена от [фирма]. Увеличението е във връзка с липсата на доказателства за реалност на фактурираната транспортна услуга, които настоящия съдебен състав споделя изцяло.

От страна на жалбоподателя не се излагат никакви доводи в жалбата срещу така извършеното увеличение, като освен това не са представени и никакви доказателства, оборващи така направеното заключение в РА, поради което жалбата в тази си част е неоснователна. Видно от заключението на вещото лице по допълнителната задача, на същото не са представени товарителници, пътни листа, протоколи и др. доказващи реалното изпълнение на доставката.

По отношение на корпоративен данък за 2006 г.:

С оспорения РА са установени задължения за корпоративен данък за 2006 г. в размер на 11 699,31 лв. вследствие извършено преобразуване на финансовия резултат на дружеството, чрез неговото увеличение със 69 619,21 лв., както следва:

1. С осчетоводени разходи в размер на 24 000 лв. по фактура № 60 / 20. 10. 2006 г., издадена от [фирма], с предмет „СМР”.

Увеличението е във връзка с липсата на доказателства за реалност на фактурираната услуга по СМР, които настоящия съдебен състав споделя изцяло.

От страна на жалбоподателя не се излагат никакви доводи в жалбата срещу така

извършеното увеличение, като освен това не са представени и никакви доказателства, оборващи така направеното заключение в РА, поради което жалбата в тази си част е неоснователна. По делото няма данни, нито за това къде е извършена услугата, нито са представени договори, протоколи или други доказателства за реалното извършване на строителните дейности, поради което съдът счита жалбата в тази си част за неоснователна.

2. С осчетоводени разходи в размер на 966,67 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 566 / 08. 03. 2006 г., издадена от [фирма].

Увеличението е във връзка с представен фискален бон за сумата от 232 лв., която е различна от фактурираната, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО(отм.), което настоящия съдебен състав споделя изцяло, още повече че от страна на дружеството жалбоподател не се сочат никакви доводи, нито се представят доказателства, опровергаващи горните изводи.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

3. С осчетоводени разходи в размер на 1 158,66 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 19856 / 30. 11. 2006 г., издадена от [фирма].

Установено е от данъчните органи, че фактурата не е издадена на жалбоподателя, а е вписан като получател [фирма], поради което на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.), доколкото не е налице първичен счетоводен документ, е извършено преобразуване на финансовия резултат, което настоящия съдебен състав споделя изцяло, още повече че от страна на дружеството жалбоподател не се сочат никакви доводи, нито се представят доказателства, опровергаващи горните изводи.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

4. С осчетоводени разходи в размер на 1 632 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 373 / 10. 03. 2006 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка „ремонт на х.ц. на В., изработка на у-оп ремонт на х.ц на кабер-во”.

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза, извършения ремонт е на багер по договор за наем с [фирма] от 03. 05. 2004 г. Съдът обаче не кредитира заключението на вещото лице в тази му част, тъй като не става ясно как вещото лице е приело, че фактурата е свързана именно с този договор, доколкото по никакъв начин не е индивидуализирана извършената работа и конкретното МПС, което касае.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

5. С осчетоводени разходи в размер на 4 150 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 545 / 31. 03. 2006 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка „ремонт на автомобили”.

Съдът счита, че в конкретния случай не става ясно за кои точно автомобили, е извършена услугата, още повече при съпоставка с горната фактура издадена от [фирма], отново за ремонт на автомобили, която е за същия период и не става ясно освен кои автомобили са ремонтирани и каква е причината да се извършват на различни места

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е неоснователна.

6. С осчетоводени разходи в размер на 4 860 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 239 / 15. 03. 2006 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка „ремонт на сграда по договор”.

Увеличението е във връзка с липсата на доказателства за реалност на фактурираната услуга по СМР, които настоящия съдебен състав споделя изцяло.

От страна на жалбоподателя не се излагат никакви доводи в жалбата срещу така извършеното увеличение, като освен това не са представени и никакви доказателства, оборващи така направеното заключение в РА, поради което жалбата в тази си част е неоснователна. По делото няма данни, нито за това къде е извършена услугата, нито са представени договори, протоколи или други доказателства за реалното извършване на строителните дейности, поради което съдът счита жалбата в тази си част за неоснователна.

7. С осчетоводени разходи в размер на 32 851,88 лв., представляващи данъчната основа по фактура № 58051 / 13. 01. 2006 г. и 58052 / 13. 01. 2006 г., издадени от [фирма], с предмет на доставка „транспортни услуги, услуги заготвителна работилница, услуги кариера, услуги дърводелска работилница, взети бетони и добита скална маса (взривяване).”.

Увеличението е във връзка с липсата на доказателства за реалност на фактурираните услуги, които настоящия съдебен състав споделя изцяло.

Видно от допълнителното заключение по приетата съдебно счетоводна експертиза (стр. 276), получените са осчетоводени като разход и са на база товарителници, протоколи и пътни листа от предходни години. Съдът обаче не кредитира заключението на вещото лице в тази му част, тъй като вещото лице сочи за издадена само една фактура, при положение, че по делото са представени и двете посочени по-горе, като се сочат обстоятелства извън предмета на спора, относно управителни органи, като не става ясно как вещото лице е приело, че фактурите са свързани с протоколи от предходни години, които не са представени по делото и не се сочат конкретно извършените дейности и въз основа на какво основание.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част, е основателна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], Ревизионен акт №[ЕИК] / 10. 05. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП П., потвърден частично с Решение № 1749 / 19. 11. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., **В ЧАСТТА МУ**, в която са определени допълнителни задължения по ЗДДС за месец ноември 2007 г., за горницата над 6 705, 19 лв. - до 14 445, 65 лв., **В ЧАСТТА МУ**, в която е увеличен финансовия резултат за 2004 г. със сумата в размер на 7 650 лв. по фактура № 01470 / 30. 11. 2004 г. и фактура № 01479 / 30. 12. 2004 г., издадени от „Б.”, **В ЧАСТТА МУ**, в която е увеличен финансовия резултат за 2004 г. със сумата в размер на 9 820 лв. по фактура № 0738 / 31. 07. 2004 г. и фактура № 0739 / 31. 07. 2004 г., издадени от ПК „Военноинвалид” и **В ЧАСТТА МУ**, в която е увеличен финансовия резултат за 2004 г. със сумата в размер на 5 375 лв. по фактура № 0733 / 28. 07. 2004 г., издадена от ПК „Военноинвалид” и фактура № 0123 / 30. 09. 2004 г., издадена от [фирма]

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт №[ЕИК] / 10. 05. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП П., потвърден частично с Решение № 1749 / 19. 11. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., **В**

ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 8, ап. 32, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 650 (три хиляди шестстотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: